

Att inte bli hörd

Vännerna i skrivargruppen ENOUGH! har under många års tid sett hur jobbigt Lasse har det. Vi samlades därför för att skriva ner hans berättelse, som en vädjan till Beroendecentrum med förhoppningen att man tar hans tillstånd på allvar innan det är försent.

Lasse berättar:

" Det är katastrof på mottagningen där jag hämtar mitt metadon. Det känns som om jag kämpar i motvind, personalen lyssnar inte. Det är Moment 22, det spelar ingen roll vad jag gör. Jag har haft metadon i nitton år men går inte runt på den dos jag har. Det är bevisat med blodprov, dalvärde, att jag inte har tillräckligt i blodet för att må bra. (Ett dalvärde är den koncentration av läkemedlet som uppmäts strax före administrering av nästa dos, efter att jämviktskoncentrationen har uppnåtts.) Ett blodprov ska visa att man under metadonbehandling ligger på ett värde mellan tvåhundra och sexhundra, men mitt dalvärde ligger på etthundraåttio drygt. Det ligger med andra ord inte ens inom ramen. Men nu har tyvärr den nedre gränsen av någon anledning sänkts till femtio, så nu tycker de att jag borde må bra. Det gör jag absolut inte.

Jag sover inte om nätterna. Från klockan två börjar mitt hjärta banka och svetten rinner, det rinner ur ögonen och jag mår väldigt dåligt. Jag bor i Märsta och ska åka sju mil kommunalt varje morgon i det tillståndet. Visst kan man orka med det i ett par dagar, men nu har det gått flera år. Jag är dessutom opererad fyra gånger i magen, tarmarna har spruckit, jag får tarmvred, jag har fått sleeve. (Gastric sleeve är ett kirurgiskt ingrepp som enbart omfattar magsäcken och inte innebär någon kirurgi på tarmen. Vid överviktsoperationen avlägsnas 80 procent av magsäcken så att den resterande magsäcken får formen av ett rör eller en ärm – därav namnet

"sleeve".)

Ibland har jag fått hoppa av tåget på väg till teamet för att springa bakom betongpelarna på pendeltåget där jag drar ner byxorna när magen säger ifrån. Man känner till mitt tillstånd men jag har inte fått möjligheten till sjukresor. Det kommer folk till teamet i taxi med en bruten tumme. Jag har varit nyopererad i magen och knappt kunnat gå, men läkaren på teamet har inget gjort för att underlätta. Dessutom har jag konstant huvudvärk, varenda dag. Jag har dålig balans och snubblar omkring på perrongerna då jag har en återkommande kristallsjuka. Funderar såklart på om läkaren på teamet har någonting emot mig. Det var två, tre år sedan jag först bad om att få sjukresor till mottagningen. Jag måste hämta min medicin fem och ibland, om jag tvingats självmedicinera vid sidan av mitt metadon för att orka, sju dagar i veckan utan möjlighet till färdtjänst.

En gång ramlade jag ihop utanför mottagningen. Det bara rann ur munnen på mig. Personalen går inte ens fram till glasdörrarna för att se hur det är med mig. Folk på teamet kommer och går, jag ligger kvar där utanför och spyr. Läkare från andra avdelningar, inte beroendemottagningen, kom fram och frågade hur det var fatt. De blev vansinniga när de fick reda på att jag går på metadonmottagningen, bankade på dörren dit och ifrågasatte om man inte sett att en klient ligger på golvet så sjuk. Då blev det fart och jag låg snart i ambulansen. Jag upplever att man skiter fullständigt i mig på mottagningen.

Min kontaktperson är jättetrevlig mot mig när det går bra. Men när jag mår som sämst självmedicinerar jag så att jag kommer iväg och får mitt metadon. Det är inte för att det är kul eller för att jag vill bli påtänd som jag tar något vid sidan av metadonet, det är för att orka ta mig upp, för att överleva. Påtänd ville man kanske bli för fyrtio år sedan.

Min pappa är nittio bast och jag tar hand om honom. Han har

haft kateter i två år och blöder nu, det var en liter blod i katetern igår. För att orka ta mig till teamet var jag tvungen att söka hjälp, det vill säga självmedicinera. För att orka helt enkelt, annars hade jag inte fixat det. Och utan metadonet klarar jag mig inte. Det är när det går dåligt som man behöver stöd och hjälp. Jag berättade häromdagen för min kontaktperson att jag inte orkar se min pappa dö framför ögonen på mig, förklarade att jag inte sovit på två veckor, att jag tagit en bensodiazepin för att orka. Då var jag inte vatten värd.

Vid ett tillfälle sökte jag själv hjälp och blev inlagd på psyket. På psykavdelningen har man dokumenterat att jag inte går runt på mitt metadon. Nattpersonalen har sett mig vandra runt från klockan två på natten för att jag är abstinent och har ont. En gång dunkade jag huvudet i väggen på sjukhuset och skrek när jag inte kunnat sova på två veckor. Överläkarna på psykavdelningen där jag hamnat trots att jag inte är psykiskt sjuk, men jag är ju "missbrukare" och då hamnar man där, berättade att de inte kunde ge mig insomningstabletter för det fick de inte för mitt metadonteam. Det är ju beroendeframkallande. Jag har haft metadon i nitton år, snacka om beroendeframkallande. Så jag skiter väl fullständigt i om jag blir beroende av ett litet piller dessutom. Jag har fyllt tjugosju år plus moms, det vill säga femtioåtta år, har hållit på med droger i fyrtiofem år. Beroendeframkallande? Jag vill bara få sova.

Igår fick jag till slut det glada beskedet från kommunen att jag ska få färdtjänst. Personen jag träffade där var så juste. Han tyckte inte att det var något snack, att jag borde ha färdtjänst. Även han hade haft kristallsjukan och förstod hur illa bara det kan vara.

Jag vill egentligen inte ha en höjning av min metadondos, jag skulle bara vilja ha den uppdelad så att jag kan ta lite till natten för att slippa bli abstinent. Så gör jag de helger jag får hem doserna, om jag inte tvingas gå på Helgmottagningen.

Då går jag runt och mår mycket bättre. Det sägs att metadonet ska verka i tjugofyra timmar, men det stämmer inte. Jag är sönderopererad och har kroniska smärtor, så mycket av metadonet går åt till mina smärtor. Efter klockan två på natten finns inget metadon kvar i min kropp, det är bevisat med blodprov.

Vi i ENOUGH! vädjar nu till de det berör att agera så att Lasse får leva ett så smärtfritt liv som möjligt. Hur länge till ska han orka?

ENOUGH! – en skrivargrupp

Vi är de som vägrar tiga när våra vänner på beroendemottagningarna far illa. Många har dött en för tidig död. Vi har nu fattat pennan för vännerna som ber om hjälp men ingen får. Vi vill synliggöra det osynliga folket, vars röster inte hörs, vars liv inte räknas

Metadonmottagningen svarar:

Det är tråkigt att en av våra patienter upplever att hen inte blir bemött på ett professionellt sätt på mottagningen, det är någonting vi ständigt arbetar med och har som mål att alla våra patienter ska uppleva ett gott och professionellt bemötande. Vi gör individuella bedömningar när det gäller ordination för att säkerställa att rätt behandling ges. Vid förskrivning av Metadon har vi tydliga lagar och riktlinjer vi måste följa. Vi ordinerar endast läkemedel som är förenliga med underhållsbehandling för att inte skada våra patienter. Ibland stämmer inte patientens egna önskemål om preparat överens med den medicinska bedömningen.

Hela mottagningsteamet har varit engagerade i ärendet, sett över vårdplanen och tillsammans har vi skrivit detta även om

det är jag som chef som skriver mitt namn här. .

Med vänlig hälsning,

Lisa Herrman

Sektionschef Metadonsektionen

Beroendecentrum Stockholm